

כיום הוא מרשה לעצמו מדי פעם כוס יין בארוחת הערב, או שהוא לוגם בירה או שתיים. עם סמים, לדבריו, לא היו לו אף פעם בעיות. "סמים זה הרבר הכינתעב עליי", הוא אומר, "אני רק שומע את המילים חשיש, גראס, הרואין... אני

„כשאתה מבסיק לשחות, אתה בדיכאון נורא, מתאבל על האלכוהול שאיננו. זה כאילו רצחת אדם אהוב, כאילו נרתו איבר בגופך!"

מתעב את התרבות הזאת. כן, זו גם תרבות.

„חבל שאנשים צעירים נקלעים לזה בהיסחיה רעת והורסים את עצמם. לא שאני מצדיק אלכוהול, אבל בסמים אפשר להגיע לדברים איומים — להסתכן במעשים פליליים ועם אנשים מהעולם התחתון. גם בשתייה, אבל יש הרבה יותר בעיקר עצמי. סמים זה דבר מוזעזע שצריך להרחיק.

„פעם עישנת. אחרי סיום הלימודים בלונדון, ב'71, הייתי בין הראשונים בארץ שהסתובבו עם שיער עד הכתפיים. חצי שנה הייתי בטרופ של חשיש. גם אל-אס-די היה אז באופנה — כל תינוק לקח את זה — אבל בזה לא נגעתי. פחדתי.

„אם מסתפקים רק בחשיש וגראס — מילא, אני לא רואה בזה משהו חמור. יש הרבה שנגעים עם זה. בעיקר נשים. אני פוגש נשים היסטוריות שחשיש מרגיע אותן."

ברדכיכלל שורה על פניו ארשת רצינית. הוא ממעט לחייך ולצחק. אשר צרפתי חיכה שנים עד שזכה בהכרה כשחקן מהמדרגה הראשונה. הוא גילם תפקידים בלתינשכחים במטמורפוזה בקאספר באגמנון בגונגל הכרך בוצק ובהצגות אחרות. הוא זכה בפרס ורדהכסף כשחקן השנה בתיאטרון. והעולם הזה בחר בו לפני שלוש שנים כאישה השנה בתיאטרון. הוא שיחק בתפקידים ראשיים בסרטים כמו מלכת-הכביש קשרי האורניים והפריצה הגדולה. בתיאטרון שלו העלה הצגות חדשניות, זוכה ברוב המיקרים בשיבחי הביקורת. במסגרת זו ניסה את כוחו גם כביוגרף על השולחן מונחת עבודה סמינר יונית. סטודנטית מהאוניברסיטה

„חצי שנה הייתי בסריף של חשיש. אני לא רואה בזה משהו חמור. אני פוגש נשים היסטוריות שחשיש מרגיע אותן!"

העברית בירושלים בהרה בצרפתי כנושא, ושלחה לו עותק. „בהרתי לעסוק בדמותו של אשר צרפתי כשחקן וכבימאי מתוך הכרה בחשיבות עבודתו בתיאטרון הישראלי." היא כתבה בדבריה ההקדמה. "רציתי לברוק

עם הבקבוק מגודל זקן. סיגריה ניצחית ביד ובקבוק וכוס על השולחן. אשר התחיל לשתות בעיקבות משבר גירושיו ממלי. כאשר הרגיש שמצבו מידרדר, ניתק עצמו מן האלכוהול.

לשתיה, אלא הולך לים. או מחפש תחליף אחר. „אני לא יורע אם התנקותי מזה לתמיד. לפעמים המחשבה הזאת מפחידה אותי. אין ביטוח על זה. לא הכל יפה, ואני לא גיבור העולם. כבר היו דברים מעולם — אנשים חזרו לשתות אחרי שהפסיקו. אני בטוח רק שלעולם לא אתן לעצמי להפוך לאלכוהוליסט, ורוק עם הווית על ספסל בשדירה."

אנשים חדשים כביטחון מדומה. „שתיתי גם בגלל הביישנות שלי. כשהפסקתי, הגעתי למסקנה — אני ביישן, לא מדבר הרבה. או מה? גיליתי גם שאפשר לשתות עם חבר ששותה — ולא לשתות. „בהתחלה זה הרש ממני מאמץ אדיר. היום, כשנכנסת בי עצבות, אני מקבל אותה כמשהו טיבעי. כמו בעיה עם פקיד מסיכהנסה. לא בורח יותר

„בתי-חברתי!" צרפתי הוא אב מסור ואוהב לבתו. הילי, כשרב עם גרושתו סבלה הילדה, אבל אחרי שהחלו לדבר זה עם זה היא נעשתה חברותית יותר ותלמידה טובה יותר.

ילדה-אשה בעלת תיטרוקת גברית והבעה קשוחה — ציור-ענק ציבעוני של הצייר יעקב מישורי חולש על כל החדר בדירת צרפתי, וכל הנכנס לדירה בפעם הראשונה מתעניין בו.

כמו שהוא מספר, בגיל שבע הוא היה בעצמו עוזרת. היה מנקה בתים תמורת חצי גרוש. רצה שיהיה לו קצת כסף. כשלמד מישחק בלונדון, עבד משש בבוקר כ„רומסטיק הלפ" — ניקה, הבריק, שאב אבק. לא איכפת לו לעשות כל עבודה, ובגלל זה הוא מרשה לעצמו להיות פרילאנס. כשאין לו עבודה בתיאטרון, הוא כבר מוצא מה לעשות. הוא מעשן סיגריות בשרשרת, שתי (המשך בעמוד 66)

באיו מידה המיסגרת התיאטרונית שהקים. התיאטרון האחר ותיאטר רון המדרגות היו צורות-ביטוי שונות מאלה המקובלות במיסד התיאטרוני בארץ. „הוא מתגורר בדירה בת שני חדרים בדמי-מפתח. ליד רחוב דיונגוף בתל-אביב. הדירה לא מטופחת באופן מיוחד ולא נקיה יותר מדי. הוא מנקה לבד, כשמצטברים כלים בכיור, הוא רוחץ, אין ברירה. הוא לא מסוגל לקחת עוזרת, כי,

האשה לשעבר מלי יושבת בבית-קפה תל-אביבי עם אשר והילי התינוקות. מלי היתה תיוזמת להיכרותם. היא השיגה את מיספר הטלפון שלו ושיכנעה אותו להיפגש.